

skaber svælgte i Guld; de tjene saa umaadelige Penge, at de have godt af at blive bluffede lidt, men det er dog en Forestilling, som ingenlunde finder Medhold i de virkelig faktiske Forhold. Der er mange Aktieselskaber, som kun give overmaade daarligt eller slet intet Udbytte. Ville de Herrer tage Aviserne for sig i denne Tid, saa ville De se, at der er forskellige Aktieforetagender, der intet Udbytte give, det og det Nederi f. Eks., det og det Aktieselskab, der har de og de Skibe, giver intet Udbytte. Jeg kunde tænke mig, at det er en heldig Form for en Næringsvirksomhed, at der er bestemte Personer, der staa bagved Foretagendet, og som man kunde holde sig til, og deri kan jeg for saa vidt være enig, men Spørgsmaalet er, om der ikke er Opgaver, som enkelte Mænd ikke ere i Stand til at magte, eller hvis Løsning i alt Fald ville stille saa store Krav til dem, at de ikke bove, at paatage sig den Opgave, og saa er dog Spørgsmaalet, om det er i Samfundets sande Interesse at lægge Skat paa en saadan Ordning, hvorved det bliver muligt at udføre disse forskellige Opgaver. Jeg tror, som sagt, at hverken teoretisk eller rationelt lader denne Dobbeltskatning sig retfærdiggøre, og vil man søge Grunden i praktiske Hensyn, som altsaa skulde udmunde dert, at man overhovedet ikke anser Aktievirksomheden som heldig, vil jeg dog anbefale at tage under nøjere Overvejelse, om det virkelig er rigtigt paa den Maade at stille sig lige over for Aktieforetagender. Der er efter min Mening meget, der taler for at indføre ved Lov forskellige Kontrolbestemmelser med Hensyn til Aktieselskaber, men at forbyde Aktieselskaber, formene dem deres Virksomhed, lægge Hindringer i Vejen for deres Virksomhed, naar de i øvrigt drives paa en ordentlig Maade, tror jeg ikke er hensigtsmæssigt. Hermed skal jeg slutte.

Scharling: Jeg kan i det meste slutte mig til, hvad der nu fremkom fra det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein). Det var netop de samme Hovedpunkter i Lovforslaget, som jeg havde tænkt at udtale mig om, som han fremdrog, og min Opfattelse gaar i det væsentlige i en lignende Retning som den, der blev gjort gældende af den ærede sidste Taler. Jeg skal derfor nu, henholdende mig dertil, indskrænke mig til at supplere hans Foredrag med nogle korte Bemærkninger, og jeg gør det saa meget hellere, som jeg slutter mig til hans indledende Bemærkninger om den Mangel paa Klarhed, som præger de fore-

liggende Forslag og den foreliggende Betænkning, og som gør, at ogsaa jeg for mit Vedkommende staa usforstaaende eller dog lidt forstaaende over for adskillige Entsetheder og derfor stærkt føler, at jeg er udsat for at sige noget, der er urigtigt, eller for at gøre mig skyldig i Misforstaaelse af, hvad der er tilfældet og ment, fordi jeg ikke rigtig har kunnet klare mig det. Det foreskommer mig allerede lidt heldigt, at en Betænkning, som den foreliggende, begynder med at henholde sig til en i For afgiven Betænkning, som er afgiven af et Udvalg, der var anderledes sammenfattet end det nuværende, og af hvilket flere Medlemmer nu ikke findes her, saa at man slet ikke ved, i hvilken Grad de forskellige Betragtninger, som ere fremsatte dert, deles af de nuværende Medlemmer af Udvalget. Jeg havde forstaaet den ærede Ordfører efter tidligere Udtalelser saaledes, at han vilde stræbe at føre Lovforslaget derhen, at det kun blev et Spørgsmaal, som vedrørte Kommunerne i deres indbyrdes Forhold, men ikke kom til at vedrøre de enkelte Personer, i deres Skatteforhold til Kommuner, at altsaa en Person, hvad enten han opholdt sig i den ene eller den anden Kommune, saa ikke derved kom til at svare en forskellig Skat, men at der kun blev Tale om, at dele den Skat, som han skulde udrede i sin Kommune mellem de forskellige Kommuner. Men dette er jo ikke slet, og det er jo vedblivende Tilfældet, at den, der en vis Del af Aaret opholder sig i en anden Kommune end sin Hovedopholds-kommune, falder ind under denne Kommunes Statteansættelser og bliver altsaa nu behandlet forskelligt i to forskellige Kommuner. Under disse Omstændigheder forekommer det mig dobbelt betænkeligt, at det ærede Flertal vil stryge § 2. Jeg kan i saa Henseende ganske henholde mig til, hvad der fremkom fra den forrige ærede Taler. Ogsaa jeg betragter det som en Hovedopgave ved en saadan ny Lov om den personlige Kommuneskat at tilvejebringe fastere Regler for Paaligning af Skat i Stedet for at overlade det til de enkelte Vigningsmyndigheders vilkaarlige Skøn at ansætte de enkelte Statteborgere i Skat efter deres Forgodtfindende, thi hvor der ingen almindelige Regler er, er det umuligt for den enkelte at kontrolere, om han med Rette er bleven sat i Skat, som han er, og der savnes i Virkeligheden enhver Basis for en Skattelage. Det forekommer mig derfor meget glædeligt, at den højtærede Minister holdt fast paa § 2, og forhaabentlig vil han holde fast paa denne Paragraf som Betingelse for, at Loven skal blive gennem-